

BEGIN EN EINDE

Het kleine kind staat aan 't *begin*. 't Kleine meisje ziet de dingen van deze wereld nog met naïeve verwondering aan.

Alles nieuw voor haar, de bloesems aan de boomen; de vechtende musschen in den hof, de poes, die door de dakgoot wandelt. Elke dag brengt haar wat nieuws, iets verrassends. Elken dag weer wordt ze rijker in levenservaringen: ze *groeit* naar lichaam en ziel. En ze weet niet eenmaal met hoeveel zorg ze omringd wordt; met hoeveel liefde haar jonge leven beschut wordt. Ze weet niet, hoeveel grootmoeder over haar peinst en ze weet evenmin, welk een arbeid der liefde er elken dag weer in 't werk wordt gesteld, om haar op te voeden tot een schepsel Gods.

De oude vrouw weet het.

Zij staat aan het einde. Zij is rijk in levenservaring en moeiten en zorgen hebben haar geleerd, met het leven klaar te komen. Zij weet, wat haar kleinkind nog te wachten staat.

Is het dan wonder, dat zij soms met bezorgdheid naar het kleine meisje ziet? Nu laat ze even haar handen rusten op haar troostboek, den bijbel. Haar kleinkind juicht van vreugde, nu de musschen, die zich zoo aan de graankorrels, rijkelijk in den hof gestrooid, te goed doen, plotseling de vlucht nemen voor de booze poes, die stil kwam aangeslopen.

Mis, poes! De vogeltjes waren te gauw.

Wat kan ze nog een onschuldige pret hebben. Wat leeft ze mee met ieder klein voorvalletje. Wat leeft ze nog maar bij den dag.

's Avonds gaat ze slapen; legt ze het moede hoofdje in 't kussen, en den morgen van den volgenden dag gaat ze weer blijde tegemoet.

Ze maakt zich geen zorgen. Grootmoeder is er immers, om voor haar te zorgen. En haar eten vindt ze, altijd weer, op tafel gereed staan, als het tijd is voor den maaltijd.

Maar wat klein is, wordt groot.

En grootmoeder ziet in de toekomst.

Daar zijn kleine zonden, die bestreden moeten worden en die, later, een groot mensch toch zóó kunnen pijnigen.

Daar is een traagheid, die overwonnen moet worden, wil later niet het levenswerk mislukken.

En elken dag weer slaat grootmoeder de ontwikkeling van de kinderziel met liefde en met bezorgdheid gade. O, het leven is soms zoo moelijk en een mensch is soms zoo zwak en klein en zoo zondig.

Grootmoeder werkt en grootmoeder bidt. Een kind van veel gebeden kan immers niet verloren gaan?

Maar wat gróót is toch zoo'n menschenleven.

Grootmoeder heeft haar eigen kinderen zien op-

groeien; nu ziet ze het kind van haar kind, dat zij toch óók meegaf een deel van haar vleesch en haar bloed.

Maar wat is een menschenleven toch groot. Vroeger, toen haar eigen kinderen nog in hun stoel dardelden, toen heeft grootmoeder het óók al gezien. Wat een onderscheid. Geen twee kinderen aan elkander gelijk. Elk kind had een eigen karakter, een eigen leven, een eigen heiligdom diep in het hart. Elk kind uitte zich weer anders, gedroeg zich weer anders, genoot en leed weer anders.

En nu is er weer dit kleine meisje, met eigen gedachten, een eigen wil, een eigen gevoel, een eigen leventje.

Wat gróót is de mensch. Een wereld ligt er in zijn hart, en als een eigen persoonlijkheid, met eigen gaven en krachten, staat de mensch voor den God, die hem schiep.

Grootmoeder ziet peinzend in stille verwondering naar haar kleinkind. Dit leven zal nu op een eigen wijze, als het tenminste goed zal zijn, God moeten verheerlijken, zal voor Gods Koninkrijk een eigen taak moeten verrichten, zal ook een eigen vrucht moeten geven.

Hier is nu nog maar het begin. 't Is nu nog maar leeren van dag tot dag. 't Is nu nog maar kennis opdoen van het groote leven, waaraan het toch reeds deel heeft. 't Is nu nog maar een ontwikkelingsgang doorloopen, tot het uur komt, dat ook dit kleine meisje zelfstandig zal denken en besluiten en handelen. En wat zal het einde zijn?

Maar grootmoeder heeft op haar schoot den bijbel opengeslagen. En straks, als er in den hof voor een oogenblik niets meer te zien is, zal ze 't kleine meisje tot zich roepen, om het te vertellen die heerlijke verhalen, die, hoe oud ook, altijd weer nieuw zijn voor elk nieuw geslacht. En dan zal grootmoeder haar kleinkind brengen tot den Heiland, die over de kleine kinderhoofdjes Zijn handen zegenend uitbreidt.

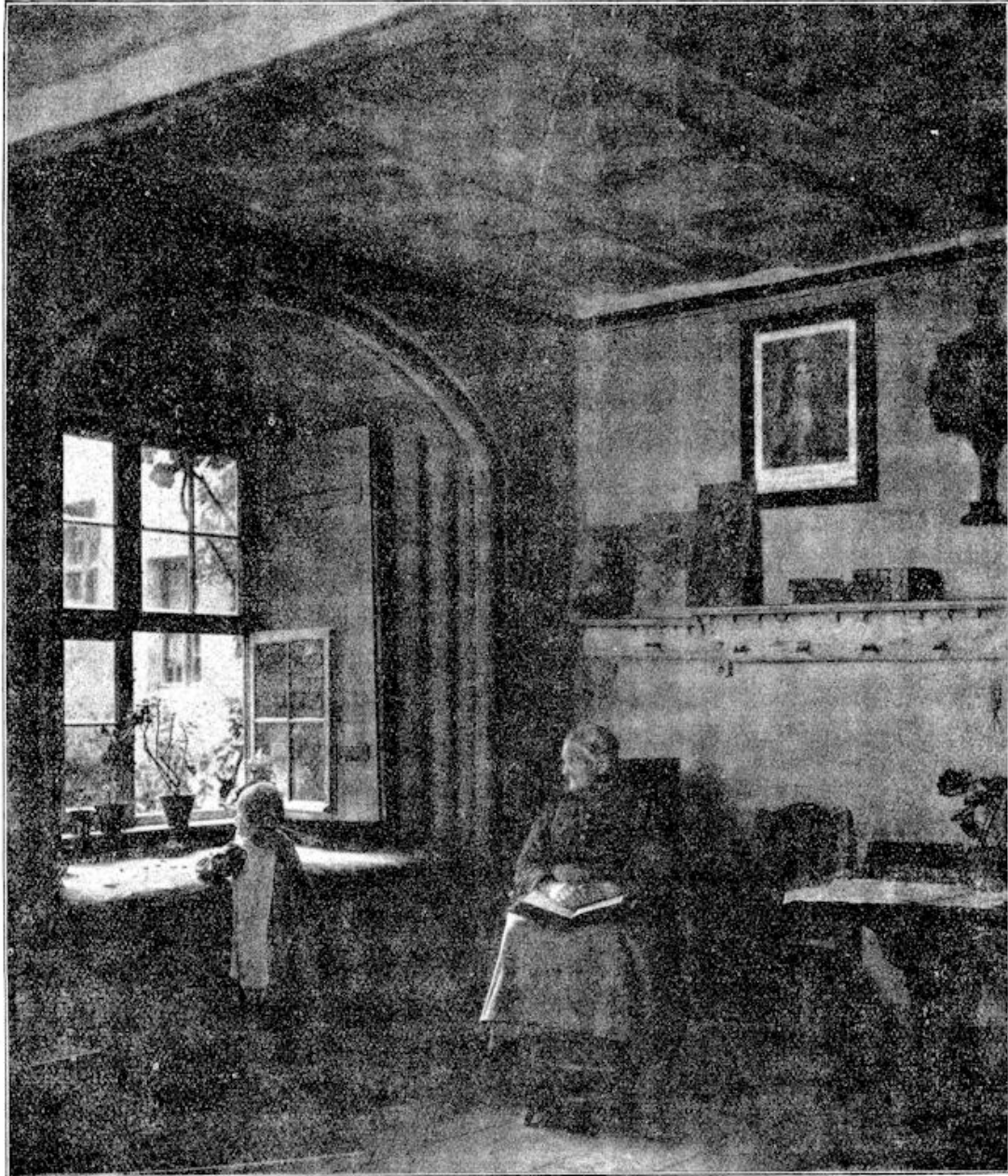
Want mèt Jezus kan alleen het einde goed zijn.

Grootmoeder is mèt Hem het leven doorgegaan en mèt Hem ziet ze kalm het naderend einde tegen.

Zij moet weldra gaan. De ouden moeten plaats maken voor een jonger geslacht. Zooals elk begin een einde heeft, zoo heeft ook elk einde een nieuw begin en elk nieuw geslacht is er maar één in de rij der geslachten.

Gods werk gaat door de geslachten en, als grootmoeder zich zorgen maakt over de toekomst van haar kleinkind, denkt ze aan het verbond Gods, dat van kind tot kind vast en zeker blijft. Dan geeft ze alles over, ook als het haar kleinkind betreft, in de handen van Hem, die is de Alpha en Omega: het begin en het einde.

K.

BEGIN EN EINDE

Naar een kunstfoto van Friedrich Schröder